

NOG EVEN OMTRENT BRUSSEL.

"De Witte Kaproenen" en de "Werkgroep Arbeid" verzochten mij hun werkstuk "Het Brussels separatisme" in het V.M.T. te bespreken. Ik heb dat gedaan. Maar, helaas, genoemde groepen hebben geen chance gehad. Zij dachten zich tot een echte marxist te richten en nu blijkt dat ik van marxisme helemaal geen benul heb. Al mijn ijverige inspanningen op dat terrein waren nutteloos. Overigens ontgaat mij ook het nationaliteiten vraagstuk totaal. Zo ben ik dan, - dat was fataal - in het "kleinburgerlijk reaktionair Brussels valletje" getrapt. Werkelijk, zij hebben met mij geen geluk gehad. Zij hadden er beter aan gedaan zich tot iemand van de Volksunie te richten ... of misschien tot Gerlo.

L.Michielsen.

OPEN BRIEF BETREFFENDE OOSTEUROPESE DISSIDENTEN.

In de geïndustrialiseerde landen van Oost-Europa doet zich het merkwaardig verschijnsel voor dat het beleid er nagenoeg op hetzelfde tijdstip gecontesteerd wordt. Die contestatie komt uit totaal verschillende hoeken. Zowel in landen van het Oostblok zelf als in het Westen steekt een golf van protest de kop op. Duidelijke nuancering ontbreekt praktisch altijd. In vele gevallen worden die landen in één adem genoemd met fascistische regimes. De Jongsocialisten kunnen niet afzijdig blijven, bekommerd als zij zijn om het internationaal socialisme, maar ze weigeren zich aan te sluiten bij een ongenueanceerd protest.

In Polen, de D.D.R., Tsjechoslovakije, de U.S.S.R., - dat zijn zowat de systemen die voor het ogenblik het zwaarst bekritiseerd worden - is het maatschappijbeeld ingrijpend gewijzigd. De kapitalistische bezitsstructuren zijn er afgeschaft. De voornaamste produktiemiddelen zijn er in handen van de gemeenschap. Dat blijft voor ons de basisvoorwaarde om te komen tot een socialistische maatschappij, waarin het onrechtvaardig klasseonderscheid en de onderdrukkende staatsstructuren die onze kapitalistische maatschappij kenmerken, verdwijnen.

Die belangrijke verworvenheid van de arbeidersklasse mag in geen geval in het gedrang worden gebracht. Pas als het privé-bezit van de produktiemiddelen verdwenen is, kan men aan de uitbouw van de socialistische maatschappij beginnen. Welnu, die uitbouw hadden de Jongsocialisten uiteraard heel wat democratischer gezien dan in het Oostblok het geval is. De Jongsocialisten zijn uitgesproken voorstanders van zelfbeheer op alle niveaus, dat betekent dat de gemeenschap het economisch, sociaal, politiek en cultureel beleid te allen tijde en in een sfeer van openheid en vertrouwen moet kunnen bepalen. Die hogere vorm van democratie, pas mogelijk eens dat de kapitalistische produktiewijze afgeschaft is en dus bijlange niet verwezenlijkt in de kapitalistische landen, moet worden doorgevoerd zodra de oude produktiewijze teniet is gedaan.

In de betrokken Oosteuropese landen is het zelfbeheer niet ingevoerd. De Jongsocialisten betreuren dat. Ze hebben er wel oog voor dat die landen hun basis voor een socialistische samenleving tegen buitenlandse maar ook binnenlandse vijanden moeten beschermen, vooral gezien de historische omstandigheden waarin de U.S.S.R. tot stand kwam. Ze kunnen echter niet dulden dat de heerschappij van het proletariaat ontaard is in een heerschappij van een kleine groep bureaucraten over de hele arbeidersklasse.

Daarom onderschrijven de Jongsocialisten de roep naar een bredere en diepgaander democratie die in de Oostbloklanden steeds duidelijker wordt. Ze vinden het echter spijtig dat sommige oprechte socialistische die eis stellen, steun zoeken en vinden bij allerlei krachten die het socialisme geen goed hart toedragen. Derhalve wensen zij dat alwie probeert van de Oosteuropese landen ware arbeidersdemocratieën te maken, zich klaar en duidelijk zou afzetten tegen die pogingen die ertoe strekken het kapitalisme te herstellen. Eerst dan zullen ze de volle steun van alle vooruitstrevenden kunnen genieten.

5 februari 1977

Het Nationaal Buro van de
Jongsocialisten.